Estem al cine

En els inicis del cinema, a principis del segle XX, era habitual que el públic que acudia als teatres a veure les projeccions xiulés o escridassés el dolent de la pel·lícula, fins al punt d'arribar a llançar objectes contra la pantalla, o advertís a crits el protagonista que un perill s'estava apropant. En l'actualitat, quan estem al cine, normalment mantenim el silenci, però encara avui no és estrany que aplaudiments espontanis es comencin a sentir a la sala quan, a l'última escena, els dos protagonistes es fan el petó que tanca una bonica història d'amor.

Sempre m'ha meravellat això i d'alguna manera no deixa de sorprendre'm. Quan mirem una pel·lícula, tots sabem racionalment que estem davant una pantalla, que veiem persones que han rebut uns diners per interpretar uns personatges i que, si aquests estimen o moren, es tracta tan sols d'una ficció. Sabem que no és real. I tot i així, ens emocionem. I és el que volem, està clar, per això hem pagat una entrada. Volem emocionar-nos amb la història. D'això es tracta. Però com apareixen les emocions observant una cosa que no és real? Això passa perquè la ment, quan imagina una cosa, no pot distingir si és real o no. Els pensaments són els que generen la realitat tal com la percebem. Empatitzem amb els personatges, ens creiem que alguna cosa dolenta els passarà i patim. Els bons acaben triomfant, portem tota la projecció desitjant que això passi i ens alegrem. Res és real, però la ment genera en nosaltres emocions ben tangibles.

La vida és cine, això sempre s'ha dit. És una afirmació ben certa. Nosaltres som els observadors de la pel·lícula de la nostra vida, els que estem asseguts a la butaca del cine mirant la pantalla. El que passa davant nostre aparentment sí és real, però les emocions que aquesta realitat genera en nosaltres sempre dependran de la interpretació que en faci la nostra ment. Però mai hauríem d'oblidar

alexibruna.com

que nosaltres som els espectadors. Al cine, aquest paper acaba quan s'encenen els llums i deixem la sala. A la vida, la pel·lícula no acaba. Mentre estem vius, som els permanents observadors del que passa. Situacions bones i dolentes, personatges amables i altres malcarats, finals feliços però també en ocasions dramàtics. Som la consciència que experimenta una història que contínuament s'està desplegant davant nostre.

Però no som només simples espectadors. Participem en l'espectacle, perquè és la nostra pel·lícula i nosaltres en som els protagonistes. Som els actors que, per a aquesta producció, estrenada ja fa uns quants anys, vam ser contractats per interpretar l'Alex i la Bruna. Si volíem sortir a la peli, havíem d'interpretar aquests papers, no en vam poder triar cap altre. De tota manera, qualsevol paper és una ficció; també ho són els que ens toca interpretar a la vida real. Al cinema, un guionista ha escrit d'on venen els personatges, quines són les seves relacions, quines coses els passen, quina és la seva personalitat, quines decisions prenen. El guionista, del no-res, ha creat una història, un personatge de ficció que, si està ben interpretat, semblarà real i ens emocionarà en veure'l en pantalla. De la mateixa manera, Alex i Bruna també són personatges imaginats, encara que la seva pel·lícula no passi a la pantalla sinó en aquesta realitat.

Qui és Bruna? Un nom, una història que ha començat a escriure's abans del seu naixement, unes experiències viscudes, unes relacions familiars, unes creences adquirides que no eren seves, sinó d'altres, una determinada personalitat. Tot això no són més que conceptes. Conceptes de la ment. La ment els imagina i els sent així, i et fa creure que són reals, que Bruna realment existeix. Però Bruna existeix només a la teva ment i a la de les altres persones que es relacionen amb tu. De la mateixa manera que un personatge a la pantalla o a l'escenari del teatre només existeix a la ment de l'espectador quan aquest se'l creu perquè un bon actor l'interpreta, Alex i Bruna també són personatges imaginats per la ment.

alexibruna.com

Proposem-nos ser d'aquest tipus d'actors. Els millors. Els bons actors són capaços de sentir les coses que li passen al seu personatge com si fossin reals i, per tant, el que transmeten al públic ens fa emocionar. Fem el mateix, anem a viure la pel·lícula de la nostra vida amb plenitud, sentint intensament el que la vida ens fa experimentar. Sentim el dolor que ve amb la pèrdua. L'alegria d'aconseguir allò que havíem somiat. Riem, plorem, enfadem-nos. Tot són emocions vàlides. No n'evitem cap. No n'hi ha de bones ni de dolentes, només de més agradables d'experimentar que d'altres. Totes són vàlides i venen a ensenyar-nos alguna cosa del personatge que estem interpretant. Anem a jugar amb aquest paper. Donem-li diferents matisos, colors, fem coses que ningú esperaria. Canviem els registres. Que no ens condicioni tant el guió, explorem fins a on podem arribar. I sobretot, no oblidis que tu no ets Bruna, tu ets l'actriu que es posa la seva màscara i l'interpreta als ulls del món. No hauríem d'oblidar mai que som els actors, que estem actuant, que estem jugant amb les eines d'interpretació que tenim per construir una història. Ho hauríem de tenir sempre present. Un bon actor, quan l'escena s'ha acabat, potser estarà uns instants amb les emocions girades pel que ha sentit durant la seva interpretació. Però marxarà a casa sense estar afectat pel que li ha passat al seu personatge. Fem igual. Observem, siguem conscients de la distància entre nosaltres i el paper que representem.

La nostra pel·lícula ja fa temps que s'està rodant i hem estat interpretant el nostre personatge sense sortir-nos del guió que ens van donar. Hem improvisat poc, fent a cada moment allò que el guió establia que podíem fer o no. Anem més enllà, siguem valents, agosarats, proposem-nos escriure noves pàgines per a la nostra història. Ens han donat una sèrie d'atributs del nostre personatge que no podem canviar, un físic, una història passada, un origen, un entorn social i familiar. Però a partir d'aquí, podem inventar un nou relat, nous diàlegs, noves maneres de reaccionar, d'interactuar amb els altres personatges de la història. Tenim llibertat, però també tota la

alexibruna.com

responsabilitat sobre el paper que representem. Fem-lo com volem que sigui.

Somiem què volem que li succeeixi. Amb total llibertat. Quines noves trames volem que apareguin, quines noves situacions, quines noves localitzacions. Siguem creatius. Perquè estem convençuts que tot és possible per al nostre personatge. Anem a convèncer el Director de la peli que les noves escenes que hem escrit valen molt la pena i que la nostra interpretació estarà a l'alçada. Potser ens canviarà alguna cosa: on havíem posat l'acotació que el dia era radiant, ell decideix que es filmi sota la pluja; ens haurem de mullar quan la fem. O directament eliminarà tota una escena, perquè no la veu coherent o perquè prefereix canviar-la per una altra. Quan hi hagi aquests canvis, els haurem d'acceptar, contents perquè sabem que el Director és qui sap veritablement de cine i que el que proposa ve de la seva voluntat que la pel·lícula surti perfecta. Acceptem el que ens proposa: qualsevol escena, qualsevol situació. No discutirem amb ell perquè, acabat el rodatge, haurem après i ens haurem convertit en millors actors. Segur.

Som actors i estem sempre començant el rodatge de noves escenes. A cada instant el Director crida 'càmera, acció!' i la nostra pel·lícula es desplega davant nostre. Tractem amb amor el nostre personatge, divertim-nos jugant amb la nostra interpretació i, sobretot, estem preparats per improvisar quan sigui necessari. Perquè a la vida mai sabem com acabarà l'escena.

Tinguem respecte i compassió pels nostres companys de rodatge. A vegades no podrem entendre o no estarem d'acord amb com ho estan fent, però no oblidem que en aquesta pel·lícula cadascú actua segons el guió que li han donat i que, la majoria de vegades, no l'han escrit ells, sinó d'altres. Ells només estan actuant seguint unes instruccions que no són seves.

alexibruna.com

Proposem-nos que quan s'encenguin les llums de la sala, el públic que ha vist la nostra pel·lícula no pugui reprimir el seu aplaudiment. Anem a interpretar-la tan bé com sabem; serà un èxit.

alexibruna.com